

fejl paa den Maade, da man jo her har en statsgaranteret Anstalt til Forskel fra alle de andre, dels danske og dels fremmede Selskaber.

Derimod er det naturligvis en Sag af allerstørste Vigtighed, at man ikke ved Lovgivningen maa lægge de danske Livsforsikringselskaber Hindringer i Vejen for at udvikle sig paa en sund og forstandig Maade. Jeg skulde ogsaa tage meget fejl, om ikke Kvintessensen af den Kritik, der er udtalt saavel mod dette som mod tidligere Forslag, bundet deri, at man finder, at der lægges for stærke Baand paa Selskaberne, og at de i visse Henseender komme under en for skarp Kontrol og bindes til visse Regler paa en saadan Maade, at de ikke tilstrækkelig let kunne varetage deres Interesser og følge med i Udviklingen. Hvis jeg har Ret i denne Betragtning, er det i Særdeleshed §§ 16—18 i Forbindelse med § 14, som det drejer sig om. Det er der, at der foreskrives Regler for Beregningen af Forsikringsfondet, som det her kaldes, bestaaende af Erstatningsreserven og Præmiereserven, og dernæst af Sikkerhedsfondet. Det er der, man siger, at der lægges for stærke Baand paa Selskaberne. Der fastslaas aldeles bestemte Principper, hvorefter Opgørelse skal finde Sted, og disse Principper ere omtvistelige. Man kan paa ingen Maade sige, at Forsikringsvidenskabens er fuldt paa det rene med, hvorledes Formueopgørelsen i Livsforsikringselskaberne skal finde Sted. Der er tværtimod, siger man, en stadig Udvikling paa dette Omraade, men efter Lovforslaget kan det have meget farlige Konsekvenser for Livsforsikringselskaberne, hvis det befindes, at Opgørelsen ikke svarer til, hvad den skal. Det vil kunne medføre Muligheden af, at de sættes under Administration med hvad dertil kan knyttes, altsaa have meget skæbnsvangre Følger. Jeg forstaar derfor fuldt ud, at man anser det for farligt at gaa for vidt paa dette Punkt. Hvis man binder Selskaberne for stærkt, vil det kunne have en uheldig Indflydelse paa dem og kunne hemme deres Virksomhed. Har jeg imidlertid Ret deri, tror jeg ogsaa, at jeg kan paavise en Vej, ad hvilken det ikke vil være umuligt at komme ud over denne Vanskelighed, man saaledes finder i disse Paragraffer. Denne Vanskelighed forelaa jo ogsaa, da vi for 3 Aar siden behandlede Sagen her i Tinget. Nogle af de ærede Medlemmer ville vistnok erindre, at vi indførte en ny Paragraf, som blev § 16 i det daværende Forslag, og denne sigtede netop til at raade

Bod paa Vanskeligheden. Den nævnte Paragraf bestemte, at Forsikringsraadet, naar særlige Forsikringsformer eller andre for Selskabet ejendommelige Forhold maatte gøre det ønskeligt, skulde være berettiget til at tillade, at Selskabets fornødne Formue og Sikringsfond opgjordes paa anden Maade end som foreskrevet i Loven. Jeg ser ikke rettere, end at noget lignende maatte kunne optages her i Forslaget; man maa kunne komme ud over den Vanskelighed, som jeg indrømmer ligger i §§ 16—18, ved at optage en Bestemmelse, der svarer til den nysnævnte — saa vidt jeg har set, findes en saadan nemlig ikke i Lovforslaget. Derved vilde man undgaa det, som efter min Opfattelse er den værste Anstødssten for Lovforslaget. Jeg tror heller ikke, at jeg tager fejl, naar jeg i Slutningen af den Betænkning, som jeg før nævnte blev afgiven af Direktørerne i Juni Maaned 1901, ser et Udtryk for den samme Tanke som den, jeg nu har gjort gældende, nemlig den, at man gerne kan forlange, at der i Selskabernes Statutter skal optages Bestemmelser om visse Forhold, og at disse Bestemmelser skulle have vundet Tilsynets, altsaa Forsikringsraadets, Bifald, naar man blot lader dets Myndighed med Hensyn hertil være diskretionær, med andre Ord ikke foreskriver Betingelserne saaledes, at Tilsynet ikke kan komme bort fra dem, men nødvendigvis skal, om jeg saa maa sige, skære alle Regnskaber og Beretninger over samme Kam. Naar man altsaa blot giver Tilsynsraadet en vis diskretionær Myndighed, der, som jeg nævnte, allerede blev vedtagen for 3 Aar siden, synes jeg, at man kan være tilfreds, og at man kan gaa ind paa Koncessionsprincippet.

Medens jeg saaledes mener, at der under Sagens videre Gang kan være at forhandle om, hvorledes man skal gaa frem enten efter det ene eller det andet Princip, maa jeg for mit Vedkommende holde paa, at det Forslag, som nu er forelagt af Regeringen, og som i alt væsentligt slutter sig til eller er det samme som det af den skandinaviske Kommission for Danmarks Vedkommende udarbejdede Forslag, lægges til Grund for Forhandlingen, men jeg tror ganske vist, at der er Punkter, med Hensyn til hvilke det vil være nødvendigt at aabne Ventiler, saa at der ikke i alt for stærk Grad lægges Baand paa Selskaberne.

Jeg skal ikke, da Tiden er saa lang fremrykket, komme ind paa Enkeltheder, men indskrænke mig til den Bemærkning,